

den Tilstaaelse, som hun nu fremdeles kfastholder var urigtig. Det var efter Sagens Natur ikke muligt for hende at føre noget Bevis for Urigtigheden. Det var et indre Viljesmoment, det her drejede sig om, og det kunde ikke modbevises. Hendes Fremstilling i saa Henseende gav Anledning til, at der blev optaget et Reassumptionsforhør, hvori Arrestforvareren og hans Kone og Datter naturligvis i alt væsentligt benægtede Rigtigheden af hendes Fremstilling, og for saa vidt kan man jo sige, at Sagen foreligger med Paastand mod Paastand. Højesteret kunde ikke tage Hensyn til hendes Tilbagekaldelse, men nedsatte alligevel Straffen i betydelig Grad; men jeg tror dog, at den, som gennemlæser hele denne Sag, vil saa det Indtryk, at saa mild og hensynsfuld som det ærede Medlem for Maribo skildrede Behandlingen i Varetægtsfængslerne, er den ikke, i alt Fald ikke altid. Jeg skal her indstyre, at naar det ærede Medlem sagde — thi det saade han ganske vist — at der kunde være Undtagelser, og maaste vil han henregne disse Ting til Undtagelserne, vil jeg dog sige, at efter min Erfaring — og den styrkes til Dels ved, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Reisj) fremkom med — ere disse Undtagelser desværre ved at blive Reglen. Det ligger naturligvis i, at Dommerne anvende hele deres Kraft paa at saa en Tilstaaelse frem og derfor bruge de Midler, som en Gang ligge i deres Hænder, til at saa den frem. Dermed hænger det sammen, at disse Undtagelser af ilde Behandling ere ved at blive til Regel, og det tror jeg, de ere. Men selv om de ikke vare det, selv om det kun var Undtagelser, det drejede sig om, vil det ærede Medlem sikkert give mig Ret i, at det netop er for disse Undtagelser Skyld, at en saadan Lov som den, vi her behandle, skal gives. Det er for disse Tilfælde, hvor nogen lider Uret, at Loven skal være saaledes, at vedkommende ved dens Hjælp kan komme til sin Ret. Man kan derfor ikke skyde disse Spørgsmaal fra sig, selv om man træster sig med, at det kun er Undtagelser.

Det andet Tilfælde, jeg vil nævne, er en Skrivelse, jeg for en Maanedes Tid siden modtog fra en mig i øvrigt ganske ubekendt Kone ved Odder, Maren Dalsgaard. Hun fortæller mig i denne Skrivelse, at hun og hendes Barn og Mand havde siddet arresteret under Borgmester Sylow som sigtede for Ildspaaættelse, at Manden tilstod, og at han henligger i Forbedringshuset, men hun skildrer saa tillige, hvorledes hun blev behandlet og ved hvilke Midler det var, at

man fik Manden — efter hans Fremstilling til hende — til at tilstaa. Jeg skal blot fremdrage nogle enkelte Punkter af denne hendes Fremstilling. Hun fortæller først, hvorledes hun i det første Forhør, hun kom i under Dr. Sylow, paastod, at hun var ustyldig og vidste ikke andet om Manden heller. Men saa skriver hun, „fik jeg det Svar af Borgmester Sylow, at den Forklaring havde han hørt saa tidt, saa den brod han sig ikke om at høre,“ men i øvrigt var det sjældent, hun hørte eller saa noget til Dr. Sylow selv; det var i Reglen hans underordnede Betjente, der, som det synes at være en fast Praksis ved disse Ildbrandskommissioner, ledede Forhørene og søjede deres Anstregelser til for at saa Arrestanterne gjorde møre. Det var navnlig Hr. Overbetjent Baldemar Petersen, der i saa Henseende her som i andre Tilfælde spillede en Rolle. Da hun første Gang kom i Forhør hos Overbetjent Baldemar Petersen, troede hun, at det virkelig var et Forhør, og det maa Vægsfolk jo tro, naar han sidder, som om han præsiderer i en Retssag, idet han — som jeg ved, han i alt Fald i eet Tilfælde har gjort — sidder i Dommerens Stol, og Arrestanten staar paa det samme Sted, hvor han ellers plejer at staa foran Dommeren. Det er i et saadant Tilfælde ikke Arrestanten som Vægmand muligt at forstaa, at det ikke er noget Forhør, og at det i Grunden er en ganske ulovlig Historie, at overhovedet en saadan Udspørgen foregaar uden Retsvidner og uden den Smule Kontrol, som Lovgivningen dog endnu hjemler; men som sagt, det synes at være Praksis, at det sker. I det første Forhør altsaa, som hun kom i hos Hr. Baldemar Petersen, lader han hende høre, idet han opfordrer hende til at tilstaa, „at det jo ikke kunde gøre mig noget, at sige, at min Mand havde foranlediget Branden, thi saa er De og Deres lille Pige fri og kan komme hjem med det samme, men da jeg saa fastholdt det, jeg havde sagt i det første Forhør, sagde han: De skal befende! De ved jo godt, at Deres Mand har sat Ild paa sit Hus! og flige grove Bestyldninger.“ Hun hensad nogen Tid i denne Arrest og blev siden flyttet — thi det er jo i det hele taget Praksis, at disse Arrestanter flyttes Landet rundt — til Arresten i Randers og fortæller da videre, at hun en Dag kom i Tanker om noget, der kunde tale til hendes og hendes Mand's Forsvar; saa ringede hun selv og bad om at saa Betjenten i Tale. Han kom ogsaa til Stede, denne Baldemar Petersen, og hun bad da, om der ikke maatte blive optaget Forhør over „Ind-